

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 152.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939456848.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Da Tyra havde endt sit Brev, omfavnede hun Minona kjærligt, og udbrød forundret over det lidenskabelige Udtryk, der i dette Øieblik var synligt i hendes Ansigt: »Hvad feiler dig dog! Er der hændet dig noget?« Minona lod begge Hænderne glide ned over sine blussende Kinder, som om hun derved kunde forjage Rødmen, og svarede hurtigt: »Jeg feiler intet - der er intet iveien! Jeg løb kun lidt for stærkt ned ad Bakken, deraf har jeg faaet Hjertebanken!« - Hendes Hjerte bankede virkelig, som det skulde briste. »Du pleier at kunne løbe fra os Allesammen uden Anstrængelse!« svarede Tyra vantro, og blev ved at betragte hende med sympathetisk Interesse. Men Minona vendte Hovedet bort, og sagde - for at tale om noget andet - da hendes Blik tilfældigviis faldt paa Portraitet: »Du har aldrig sagt mig, hvem den yndige Pige er, som jeg ikke kan see paa uden forunderlig Deeltagelse!« »Det var min første Kjærlighed!« svarede Tyra med lidenskabelig Energi. - »Hvor hun seer lykkelig ud! saaledes tænker jeg mig, at hun undselig, men glad bøiede Hovedet, naar hun bemærkede den Opsigt, hendes Indtrædelse vakte i Balsalen. Jeg har aldrig seet et mere uskyldigt og jomfrueligt Ansigt!« - vedblev Minona. Tyra greb begge hendes Hænder, og udbrød, idet hun betragtede Portraitet med et Blik, der lyste gjennem Taarer: »Ja, saaledes var hun - i høiere Grad end nogen Kunstner kan gjengive det. Jeg har seet hende tilbedet som en Gudinde, bevare al sin jomfruelige Beskedenhed og barnlige Uskyldighed - i den Tid, da Clara Falkenskjolds Navn fremkaldte en Begeistringsruus hvor det hørtes, blev hun selv intet Øieblik beruset af denne Tilbedelse. Hun havde et Hjerte, der var stort nok til Kjærligheden - for stort til Forfængelighed. Du spørger mig hvem denne Pige var - det var min Søster.« Da Minona forundret saae paa hende, vedblev hun tankefuldt: »Du kjender ikke vor Families Historie! Dengang *hun* var ung og lykkelig, var dens Stilling i Verden glimrende - som man siger. Men Fordom og tom Forfængelighed knuste den ægte Perle, den sande Skat! Siden den Tid var Velsignelsen borte.«